et temma minno tütrele ühhe tallokohha ostnud, ja et tüttar Hanso prunt olla. Minno tütre enneſe käeſt ei sanud ma mingisugguſt wastuſt, ehk ma ſedda küll palwega nöudſin. Wimaks heitis mo uus herra, kedda ma jälle mitto aastad ollin truiste teninud, armo minno peale, ja pallus meie armolikо Suurt Keisri Herrat minno pärraſt. Minna tullin ſeia, ja et hea melega tahtſin teada, missugguſe wäimehhe ma ptddin ſama, palkaſin ma ennaſt Hanso jure teomehhels. Nüüd tunnen minna Hanso wägga hästi, ja ehk jo tänna lööb temma öelusſe tasſunniſſe tund. Sulle, armas Jürri, tahtis ta kurja tehha, et ſa minno tüttart armastad ja tüttar ka ſind armastab.

Nüüd räkis ta temmale köik, mis Hans tahhab tehha, ja käskis Jürrit, et ta ennaſt walmis hoiaks, kui abbi tarwis olleks.

Südda ö aeges läks Hans hiljuleſt tassa Martini maia jure ja pistis ſe kattuſeſt rippuwa wääwle nidi pöllema. Lühhikeſe aia pärraſt ſeiſis köik kattus tulle ſees. Hans olli isſe üks esſimesteſt, kes appi tulnud. Maria toa uſt tahtis ta waſt ſiis lahti tehha, kui jo hädda keigeſuremats lähhäks, et ſe nenda wälja nääks, otſego olleks temma Mariat tulle ſurmaſt peaſtnud,

Selle aia ſees, mil Hans maiaſt asjo wäljaſramis, ollid Maria issa ja Jürri jubba reddeli hakna kohta wasto ſeina pannud ja Mariat wäljatonud. Iwan ehk Pridik, kuddas öige ta nimmi

olli, läks Maria toa uſſe jure ja löi ſeeſtpoolt ſedda enne walmistud puttki wötme augo ſisſe, nenda et mitte üksti wötti ſisſe läinud. Kui nüüd köik kraam maiaſt olli Hanso maiaſſe widud ja Martini pöllewa maia lattus praego olli mahhalangemas, hüppas Hans pöllewa maiaſſe Maria toa uſſe jure, Mariat wäljatoma. Ta pöris wöttit näppo wahhel mitmed ringi, agga ſe ei läinud wötme auko. Äkkitſelt raggiſes ülle temma pea. Üks jäggo laeſt langes ſisſe, ſe ölle kattus olli nitmeſt kohhaſt ümber maia mahha libbiſenud ja pölles otſego tulle mäggi. Hans tahtis wälja, agga parrago, ei teed kuskilt leida. Kange pallawus, ſuits ja aur läkſid ſuremaks ja ta jäi oimaſeks, langes mahha, minnestas ärra ja jäi tullesſe. Teiſel hommikul, kui Martin küllaſt taggaſi tulli, leidis ta omma maia aſſemel tuhha hunniko. Ta warra ja ta ſuggulane ollid küll wäljatodud, agga Hanso polnud kuskilt leida. Nad kaewaſid ja otſid maia warre läbbi ja leidſid wimaks ſealt Hanso kehha üsna ſööks pöllenud. Kui nüüd Hanso pölend kehha ta maiaſſe ſai widud, kus Martin ja Maria ka ollid, tulli Maria issa ilma habbemeta tuppa. Martin, temma peale wadates, tunnistas tedda omma Sibberisſe ſadetud ſuggulaſſe näolisſeks. Ja ta ſai ka kohhe ſelget otſuſt ſeſt kätte, et Pridik Ma kele neid ſanno hakkas räkima: Ma pannen wägga immeks, Martin, et ſa mind jo mitte enne ei olle tunnud. Jummal ei tahtnud